

ham som Officer, men som nok kunde taales af en Menig. Jeg mener, at det følger af sig selv, at, er et en Officer, der gjør sig skyldig i det eller det, saa er det en stærpende Omstændighed, at han er Officer. Det gaar igjennem hele Loven og ligger i dens Aand, at Graden altid maa tages i Betragtning; men jeg finder, at det er det rette Udtryk, i Stedet for „Standsere“ at sige „Vere som hæderlig dansk Krigsmænd“. — Endelig skal jeg ogsaa kun ganske kortelig berøre det Vædringsforslag, som er stillet af 15 ærede Medlemmer udenfor Udvalget. Jeg skal paa det Varmeste anbefale dette Forslag, idet jeg slet ikke tror, at det er saa unødndigt, som det kan synes. Jeg veed vel, at Mange mene, at Forslagets Indhold er selvsøgeligt; men med den Erfaring, jeg har efter en ikke ganske kortvarig Tjenestetid, veed jeg, at der er flere af de i Forslaget indeholdte Ting, som ikke ville blive Gjenstand for Undervisning, naar de ikke udtrykkelig ere nævnte i Loven. Det er nemlig ikke alene den militære Straffelov, som det er nødvendigt at give Krigsmænd Undervisning i, for at de skulle kende deres Pligter overfor den, men, som fremhævet ved forrige Behandling, er den borgerlige Straffelovs Baggrunden, og der er visse Bestemmelser i den, som man ikke tør lade Bedkommende være uvidende om, medens Grundloven atter danner Baggrunden for dem begge. Jeg skal dog ikke nærmere anbefale Forslaget, idet jeg antager, at en af de ærede Forslagsstillere vil omtale det; men da jeg er ved det, skal jeg dog gjøre en Bemærkning overfor en Indvending, som man mulig kunde komme med, den nemlig, at en saadan Bestemmelse hører ikke hjemme i en saadan Lov, men at den er noget Uhørt paa et saadant Sted. Det skal jeg modsigge med Henviisning til i det mindste to Love; som i en nærmere Fortid ere vedtagne her i Rigsdagen, og som ogsaa indeholde en Bestemmelse, hvorved man har villet sikke sig, at Bedkommende, som skulle bruge Lovene, virkelig blive gjorte bekendte med dem. Den ene af disse Love er Fabrikloven af Mai 1873, og den anden er Loven af Marts 1875 om Tilsyn med Dampfartøier, saa at vi altsaa her have forudgaaede Tilfælde at se hen til.

Timestad: Med Hensyn til den overordentlig store Mængde Vædringsforslag, der bærer det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds's Navn (Vojfen), skal jeg ikke udtale mig nærmere. Der er nogle af dem, som ere virkelig Forbedringer; der er andre som vistnok i alt Fald ere ret rimelige, men der er endelig nogle, som det ikke forekommer mig, der var nogen Grund til at stille op, og det gjælder ikke saa af dem, navnlig dem, som gaa ud paa at forandre „ikke under“ f. Ex. 3 Aar til „mindst“ i 3 Aar o. s. v., da det jo er en Terminologi, som er ganske almindelig

lig i den borgerlige Straffelov. Smidlertid er der, saavidt jeg kan se, intet af disse Vædringsforslag, hvis Vædringelse kan medføre nogen Ulempe. Jeg skal nu tillade mig et Par Ord angaaende enkelte af de nu opstillede Vædringsforslag, som ere af mere reel Betydning, og navnlig enkelte, paa hvilke mit eget Navn staar. Det første, jeg vil gjøre til Gjenstand for nogen Omtale, er det, den høitærede Minister har stillet under Nr. 13 om at tilbageføre den oprindelige § 32, der gaar ud paa, at den Paagjældende selv skal betale sit Underhold i Fængselstiden, eller Beføstningen indeholdes i hans Lønning, og dernæst, at der kan gives ham Underholdningspenge, naar han ikke selv har Midler dertil og ikke har nogen Lønning eller Pension. Svad den første Del af Paragrafen angaar, indeholder den jo Noget, vi alle maa være enige om, og om hvis Nødtighed der ikke kan være Tvivl; man mente kun tidligere, det var overflødig udtrykkeligt at udtale noget Saadant, da man jo f. Ex. ikke har fundet det nødvendigt eller følt Trang til at have tilsvarende Bestemmelser i den borgerlige Straffelov, men man har altid erkjendt, at skade kunde den jo ikke. Den ærede Minister har imidlertid stærkt fremhævet for Udvalget, at efter hans Mening vil man kun ved en saadan Bestemmelse kunne have den nugældende Regel, hvorefter de, der ere henfattede i mørk Arrest, forbrøde den Del af deres Lønning, der ikke medgaar til deres Underhold. Nu er det jo ganske vist ikke Hensigten, at denne Regel skal vedblive, men jeg tror ikke, at den høitærede Minister ved den Paragraf, han har foreslaaet gjenindsført under Nr. 13, vil opnaa at faae denne Bestemmelse hævet, hvis den ikke bliver hævet ved Lovens Slutningsparagraf som en for Krigsmagten gjældende Straffebestemmelse — den findes jo i en Parolbefaling af 17de Oktober 1836 — vil den neppe bortfalde herved. Smidlertid, denne Del af Paragrafen kan der ingenfomhelst Betænktilighed være ved. Svad den anden Del angaar, ser jeg heller ikke rettere, end at det ikke vil kunne have nogen Betænktilighed at føie den høitærede Minister i at vedtage den, thi det er jo givet, saa ledes som den ærede Ordfører udvillede, at der er Tilfælde, hvor det er sikkert, at den til Arrest Dømte ingen Lønning har, nemlig naar han tilslige er dømt til Embedsfortabelse, og for saadanne Tilfælde turde det derfor være paa sin Plads at have en saadan Bestemmelse som den, her staar i 2det Punktum. Nu indvender man vel, at Bestemmelsen væsentlig sigter til et andet Tilfælde, nemlig det, at man vil straffe en hjemsendt Mand uden at indkalde ham til Tjeneste, hvilket af Mange — som jeg tror med Føie — anses for at være i Strid med de gjældende Bestemmelser, rettelig forstaaede. Men det maa vel erindres, at om det end kan have foreværet som Motiv for Bestemmelsen, er det ikke desmindre sikkert, at den